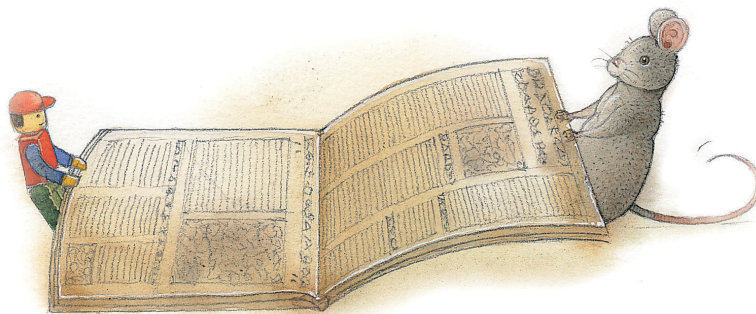

CUPRINS

CUVÂNTUL AUTORULUI	7
TREI CĂRȚI	8
INVITAȚIE LA CEAÎ	10
PANTOFII	12
CEARTA	14
POVESTEA CLOSETULUI	16
PE PLITĂ	18
ULCIORUL	20
STILOUL	22

MASA	24
ȘEMINEUL	26
ROBINETUL	28
PERIUȚA DE DINȚI	30
PERNA	32
BRICEAGUL	34
O POVESTE DE BĂGAT ÎN SPERIEȚI	36
TELEVIZORUL	38
ÎNTRECEREA DE SCAUNE	40
MAȘINA DE TUNS	42
OGLINDA	44
USCĂTORUL DE PĂR	46
LAMPA	48
LANTERNA	50
CEASUL DE PERETE	52
LUMÂNAREA	54

CUVÂNTUL AUTORULUI

Cele mai multe cărți sunt despre oameni. Oamenii vorbesc până nu mai pot în cărți, se ceartă unii cu alții și ajung chiar să se încaiere în focul discuțiilor, căci fiecare o ține pe-a lui. Numai că, dacă te apuci să citești cărți dintr-astea, nici nu-ți dai seama cum au ajuns ei să se certe și să se încaiere. Asemenea cărți – cu înțelepciune și într-un mod complicat, cel mai adesea – vorbesc despre înstrăinarea dintre oameni, despre pierderea identității, și alte subiecte pe care nu le înțelege nimeni.

Cartea asta nu este despre pierderea identității, sau despre cum oamenii se transformă în lucruri lipsite de viață, ci despre cum lucrurile ajung să fie ca oamenii. Apoi, cartea asta nici nu e complicată. Totul e limpede în ea din capul locului, de cum te apuci de citit, și până la sfârșit deja știi sigur cine e toată lumea. Câteodată te prinzi chiar și cine e de vină pentru toate.

Acum multă vreme, pe când eram tânăr și iute la mânie, mă certam adesea cu lucrurile. Odată, cum nu-mi ieșea un desen, m-am enervat pe creion. Iar când a îndrăznit chiar să se rupă în timp ce desenam cu el, m-am înfuriat de-a binelea. Eram convins, în sinea mea, că din vina lui nu-mi iese desenul, așa că l-am înșfăcat, l-am făcut bucățele și l-am aruncat la coș. Coșul s-a uitat la mine cu vădit reproș, și în ochi i se citea mila pentru săracul creion. Mi s-a făcut pe dată rușine de cum mă purtasem.

Au trecut de atunci mulți ani. Acum nu mă mai port atât de urât. Cartea asta e, într-o anumită măsură, felul meu de a-mi cere iertare tuturor lucrurilor mărunte, dar dragi, care mă înconjoară, și în fața cărora am greșit sau pe care le-am supărat cândva.

Cartea asta e și despre casa și grădina noastră, pe care le iubesc atât de mult.

Îi mulțumesc mai cu seamă câinelui nostru, Puma, pentru sprijinul moral – pe când scriam această carte, câinele m-a ajutat mult moțâind sub biroul meu.

TREI CĂRȚI

Au fost odată trei cărți care trăiau pe un raft de bibliotecă. Cea mai mare și mai groasă dintre ele era tare deșteaptă. Celelalte două erau micuțe. Una era veselă, cealaltă era tristă.

Din când în când, cărții celei mari îi plăcea să citească din cartea cea mică și veselă. Își puneă cărticica în poală, o deschidea la întâmplare la o povestioară hazlie, și cum începea să citească, o și apuca chicoteala.

Nici cărticica cea tristă nu pierdea vremea de pomană. Ea citea din cartea mare. Nefericită cum era, cărticica nici nu se gândea să-și piardă timpul cu glume. Cu cât citea lucruri mai deștepte și mai serioase, cu atât se necăjea mai tare.

– Prea ești tristă, i-a spus odată cartea cea deșteaptă. N-o să citească nimeni așa o carte.

Și-a luat-o pe biata cărticică și a scuturat-o bine, până i-au ieșit din cap toate lucrurile pretențioase și inutile, și a rămas cum fusese, o carte simplă, melancolică.